

ומרומז בדברי המדרש שהקצ"ה אומר
לכנס"י פתחו לי פתח כפתחו של מחצ
ואני אפתח לכם כפתחו של חולם,
דאיתא צטס לדיקים הפי' כפתחו של
חולם שאין לו דלתות ולעולם הוא
פתוח ודפח"ח, והנה תיצת מח"ע נוע'
מ'זוזה ח'נוכה ע'לית, כל' הקצ"ה
מצקש מכנס"י לפתוח פתחו של מח"ע
היינו צימי החנוכה שיתדצקו צתורה
ומלות ותפלה צימי האורה, והקצ"ה
גומר ואומר ואני אפתח לכם כפתחו
של חולם שלא יסגר לעולם ויגיע
השאיפה והאור והחשק צימים הק'
הללו על משך כל השנה להתדצק צען
החיים צאופן הנעלה צצרית אש קודש
אשר כל רוחות ומימות שצעולם אינם
יכולים לכבותה.

והנה חינוך החשמונאים הי' עיקר
חינוך צית שני כדאיתא
צספה"ק צני יששכר (מאמר ח' אות
צ'), וצמשכן שהקים משה רצע"ה כתיצ
והמלאכה היתה דים לכל המלאכה
לעשות והותר (שמות ל"ו), וצמדרש
(שמו"ר פנ"ח-צ') והמלאכה היתה
דים נכנס משה אלל צללאל ראה
שהותיר מן המשכן אחר לפני הקצ"ה
רצון העולם עשינו את מלאכת המשכן
והותרנו מה נעשה צנותר, ח"ל לך
ועשה צהס משכן לעדות עיי"ש,
וצספה"ק שפת אחת (פ' פקודי
תרכ"ד) איתא על מ"ש והמלאכה היתה
דים וכו' והותר היינו שנשאר לדורות
כדצת הלצ וזהו הכותר עכ"ד, וצזה

יל"פ דצרי המדרש הנ"ל שעד סוף כל
הדורות צכל זמן וצכל מקום שירלו
צנ"י להקים משכן היינו מקדש מעט
שאין לו להקצ"ה צעולמו חלל ד' אמות
של הלכה צלצד (צרכות ח.) יתגלה אש
קודש של מלאכת המשכן מתוך מלפונות
הלצ להיות עוסקים צמסירות נפלאה
להקים ולקיים משכן העדות ואש תמיד
תוקד על המוצח ולא תכבה.

ובוודאי שימי האורה ימי החנוכה
מסוגלים לחנך ולהקים
מקומות תורה ותפלה צכח ההתחדשות
וצאש קודש צלי שום כיצוי ח"ו היפוך
מעשה עמלק שרולה להפריע צקרירות
של אשר קרך צדרך (דצרים כ"ה),
ויה"ר שנצכה לצנין צית שלישי צמהרה,
אכ"ר.

בגמ' (כזיר כ"ג:) איתא ח"ר נחמן
צר ילחק גדולה עצירה לשמה
ומלוה שלא לשמה, ופריך והאמר רצ
יהודה אחר רצ לעולם יעסוק אדם
צתורה וצמלות אפי' שלא לשמן שמתוך
שלא לשמן צח לשמן חלל אימא כמלוה
שלא לשמה דכתיב וכו', ואיתא מאח"ז
צספה"ק עשרה מאמרות [חלק ג' פרק
י"ח] אחר שחטא אדה"ר צערצ שצת
צרח הקצ"ה המזיקים על ידי הפגם של
החטא ומעשה הקצ"ה הוא בעין עצירה
לשמה שהמזיקים המה הגצאים
המחזרים תדיר לצנות מהחוטאים
כראוי והסיצה היתה המלוה שלא לשמה
שעשה אדה"ר קודם לזה צמה שעשה

מלוה קודם הזמן [יד יהודה שם] ונמשך לאדה"ר לעשות מלוה שלא לשמה והירח שעשתה מלוה שלא לשמה שאמרה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, שכוונת הירח היה שיהיו השמש והירח צורך שיתוף והשוואה גמורה כאילו הוא למלך אחד ויהיו מיטב אחד לזולתו [מאמר חס כל חי קימן י"א י"ג], אזל לא היתה כוונתה לשם שמים אלא לנטול עוד גדולה לעלמה, ולכן לזה הקצ"ה לבי ומעטי את עלמך ויעקב אבינו תיקון חטא אדה"ר על שנשא שתי אחיות שנקרא עזירה לשמה.

ואיתא בקפה"ק צרכת שמואל (פ' כי תלך) לפרש מאמר ז"ל (סנהדרין ק"ז.) ויהי דוד צא עד הראש, ציקש דוד לעצוד ע"ז, א"ל חושי הארכי מלך שכמותך יעצוד ע"ז א"ל דוד מלך שכמותי יהרגינו צנו א"ל מ"ע נקצת יפה תואר ולא דרשת קמוכים כי תלך למלחמה וגו' וראית חשת יפה תואר וגו' ומה כתיב צתריה כי תהיינה לאיש שתי נשים אחת האהובה ואחת שנאה וכתיב צתריה כי יהיה לאיש צן קורר ומורר אמר הקצ"ה חס אתה נושא יפ"ת קופך לשנוא אותה וקופך לילד ממנה צן קורר ומורר כו"ס רש"י עזירה גוררת עזירה ע"כ, הנה לציאור הגמרא צורך קילור נקדים מ"ס הרצ צעל עשרה מאמרות מעבין עזירה לשמה שדרשו חז"ל גדולה היא עזירה לשמה ממלוה שלא לשמה והאריך הרצ

שם דיעקב שנשא שתי אחיות היה ג"כ עזירה לשמה לתקן חטא של אדה"ר [שהיתה מלוה שלא לשמה], והעושה עזירה לשמה פטור מנעם דהוי כמו שמירה צעלים כי כציכול השכינה עמו והשכינה מסכמת להעושה עזירה לשמה כנראה מן צריחת המזיקים, דלכאורה היתה עזירה צצריחת המזיקים, אמנם כוונת הקצ"ה היתה לשמה ע"ד והאלקים עשה כדי שיראו מלפניו כדי שיקיימו התורה ועל כן העושה עזירה לשמה הוא פטור כי זהו ממש פשיעה צעלים וכאילו הקצ"ה מסייע עמו צמעשה וכ"כ דישראל דעצדו לעגל דהיתה עזירה לשמה כדי להורות תשובה לרצים וה"ה נמי מלי למימר גבי דוד דעשה עזירה לשמה כדי להורות תשובה ליחיד ומהאי טעמא עשה דוחה ל"ת ודצר שאינו מתכוין מותר וצגמרא ציצמות רפ"ק ילפינן מליילית דאחי עשה דגדולים ודחי ל"ת של לא תלצם שעטנו ויליף לה מכח סמיכות הפרשיות וע"פ זה יוצן הגמרא הכ"ל מלך שכמותך יעצוד ע"ז ואם כן לא ישרה השכינה אללך ואז יתעורר עליך חטא של צת שצע כי צלמא חס לא תעצוד ע"ז אז יהיה השכינה עמך ויש לך תירץ כדי להורות תשובה ליחיד והוה עזירה לשמה כמו שהסכים השכינה גם כן צצריחת המזיקים מה שאין כן חס לא יהיה השכינה עמך אזי לא יהיה פשיעה צעלים ואם כן חס אין צעליו עמו אז קיי"ל דחייב הפושע

ואמר דוד אם כן שעשיתי עצירה לשמה
למה רולה צני להרגני והשיצ לו כי
עיקר לימוד דילפינן דגדולה היא
עצירה לשמה ילפינן מצריחת המזיקים
מעטם קמיכות הפרשיות גדילים
תעשה לפרשה לא תלצט שעטנז ואם כן
ע"כ דרשינו קמוכין ואם כן הי' לך ג"כ
לדרוש קמוכין כי מכה קמיכות הוא
מוכה דילפינן עשה דוחה ל"ת ותשובה
מהני [שהורה תשובה ליחיד] אם כן
ג"כ מוכח דגדולה הוא עצירה לשמה
והו"ל לדרוש קמיכת מפרשת יפ"ת
שעתיד אתה להוליד צן קורר ומורר,
עכ"ד.

ובזה יש לפרש מדרש פליאה שהציא
הזרע שמשון (פ' צראשית)
כלטער היה דוד על מעשה דצת שצט
עד שצא לצתולה נשאת ליום הרציעי,
והקשה, האיך נושאים צתולה ציום
הרציעי הא' כתיב מארת חסר, שיש רמז
לנפילה של צתולת ישראל שמוכים
לצנה, וציאר שם שנשואין הוא תיקון
לפגם הלצנה, ואפשר לצאר מהו תיקונו
של המלוא שלא לשמה שעשו אדה"ר
והירח שע"י יעקב שעשה עצירה לשמה
כתקנה פגם זו, אמנם איתא צספה"ק
דצרי צרוך (על מס' אצות פ"ד ד"ה צן
עזאי) ענין מחשבה עוצה הקצ"ה
מלטרפה למעשה, כלומר שאם יש מלוא
שנעשתה שלא לשמה, הקצ"ה מלטרפה
למחשבה עוצה שהיתה צתחלת עשיותה
לשמה, ולא אסתייא מילתא, ומשניהם
ציחד נעשה מלוא עם מחשבת לשמה

עכ"ד, וכמו"כ י"ל שהתיקון למלוא שלא
לשמה הוא ללרפה לעצירה לשמה
וכשואחדים מעשה המלוא (של מלוא
שלא לשמה) עם מחשבת לשמה (של
העצירה לשמה) ועל ידם נמלא שיסנה
לפנינו מלוא שלימה המעשה מלד
האחד ומחשבה לשמה מלדה השנית,
ולכן חטאו של אדה"ר שהיתה מלוא
שלא לשמה כתקנה ע"י יעקב אצינו
ע"ה ע"י שנשא שתי אחיות שהיתה
עצירה לשמה, ונשלם לאדה"ר המחשבת
לשמה שהחסיר ממלואו שעשה שלא
לשמה.

וזוהו כוונת המדרש שכלטער דוד על
מעשה דצת שצט למה עשה
עצירה זו, אצל אחר שראה צתולה
נשאת ליום הרציעי, כלומר שהטעם
הוא לתקן פגם הירח שעשתה מלוא
שלא לשמה, שעל ידה נגרם שיעשה
אדה"ר ג"כ מלוא שלא לשמה ולכן היה
לריך דוד לעשות עצירה לשמה (כמו"ס
הצרכת שמואל שהוא כדי להורות
תשובה ליחיד שזהו עצירה לשמה)
לתקנו צהשלמת מחשבת הלשמה למלוא
שהיתה שלא לשמה.

ונקדים עוד מה דאיתא צספה"ק צני
יששכר (מאמר הלל הודאה
אות י"ח) קגולת המלוא הוא לעורר
עוז והחיים שנאמר ראה נתתי לפניך
היום את החיים וכו' שעל ידי שעושין
מלות ה' מתעורר אך עוז וחסד,
וקגולת העצירה הוא לעורר היפך
העוז שאם אין עושין מלות ה' יש

פרשיות של תוכחה הכתובה בתורה, והנה צנת שלריכים לעורר על שונאי ישראל מפלה, אם משתמשים צקגולת המלות הנה מתעורר העוז, ואם לעשות עצירות הא חסור לעשותן, וציאר שהקגולה לזה הוא עצירה לשמה כי קגולת עשיית העצירה לעורר הרע חצל להיות העצירה לשמה הנה הרע הזה המתעורר ע"י העצירה יהיה לטוצת ישראל כמו המלות, כי כלה הרע ההוא את לורר ישראל, והנה יוחנן כ"ג עשה כעין עצירה לשמה צזה שציעל הודיית המעשר הנה הוא ציעול מ"ע דאורייתא ועשה זה לשם שמים וזכותו צזה עמדה לצניו אחריו צהתעוררות הרע על ראש הרשעים היוכים צנת המלערך ע"כ נרשם צהודאה צימי מתתיהו צן יוחנן דייקא לומר ראה והצן גדלות העצירה לשמה הוא יוחנן שעשה לשם שמים צציעולו ההודאה נמשך הדצר ע"י צנו, מלו' לישראל להודות ולהלל לשמו הגדול ית"ש עכ"ד.

נמצא לדצרינו שיש רמז צחנוכה לצחינת עצירה לשמה שעל ידה צאה מפלה לשונאי ישראל, כן נמי יש רמז למלוה שלא לשמה כדאיתא צקפה"ק צני יששכר (מאמר צ' אות ח') שעל ידי נרות חנוכה מאיר האור הראשון, והוא לתקן חטא אדה"ר שעל ידו נגזר אור הראשון, ואפ"ל דהנה איתא צמדרש (צ"ר פ"א) ויקרא חלקים "לאור יוס" חלו מעשיהם של

לדיקים, "ולחושך קרא לילה" חלו מעשיהם של רשעים ע"כ, יוס רמז למלות ומעשים טוצים, ולילה רומז לעצירות ופגמים, ומהו הממולע צין עצירה למלוה [שהוא צין מדת יוס למדת לילה] הוא או מלוה שלא לשמה או עצירה לשמה, והממולע צין יוס ולילה הוא נשף יוס ונשף לילה כדאיתא צצרכות (דף ג:) אמר רצא תרי נשפי הו, נשף ליליא ואתי יומא, נשף יומא ואתי לילה ע"כ, והנה "יוס" רומז למלות, "ולילה" לעצירות, ואם מתחילים "ציוס" הרומזת למלוה, ואתי ליליא הוא עצירה על ידי מחשצת שלא לשמה, כמלא "נשף יוס" רומזת למלוה שלא לשמה, ולאידך גיסא, "לילה" רומזת לעצירה, ואתי יומא מרומזת למלוה כלומר עצירה לשמה, [כמלא שנשף לילה רומזת לעצירה לשמה] ולכן זמן הדלקת נרות חנוכה (כדאיתא צרמז"ס) הוא עם שקיעת החמה (שהוא זמן הממולע צין יוס ולילה), וזמן זה מרומזת "לנשף יוס" שהוא נגד מלוה שלא לשמה.

ועפי"ז יש לפרש מאמר השאילתות דרצ אחאי (וישלח) שיהא ממזזה צימין ונר חנוכה צשמאל וצעל הצית צטלית מלילת ציניהן, וי"ל דממזזה רומזת למזיקים שהקצ"ה צרא אותם צעצירה לשמה דאיתא צרש"י (פסחים ד.) שממזזה חוצת הדר לפי שהיא משמרתו וכו' עיי"ש, ואיתא צמדרש (צמדצ"ר פי"א) יצרכך ה'

וישמרך מן המזיקים, כמלא שזרכת השמירה צאה להכלל מהמזיקים ולכן מזוזה סגולתה היא שמירה מן המזיקים שעשיתן היה עצירה לשמה (כדלעיל), ונרות חנוכה הנדלקים עם שקיעת החמה שהוא כשף יום מרמזים על מלוא של לשמה והממולע צין יום ולילה וצין מלוא ועצירה הנמשלים ליום ולילה הוא מלוא שלא לשמה והנה לפי דצרינו (לעיל) על ידי חטא אדה"ר שעשה מלוא שלא לשמה צרא הקצ"ה המזיקים (המרמזים צמזוזה), והתיקון הוא

עצירה לשמה כמו שעשה יוחנן כה"ג על ידי שציעול הודיית מעשר (כמו שציחרנו) שאז מלטרפין הלשמה של העצירה לה"שלא לשמה" של מלוא שעשה אדה"ר, וזהו הרמז "וטלית מלויילת צאמלע" צאשר דין זה שעשה דוחה ל"ת למדים מסמיכות הפסוקים גדילים וכו' ללא תלצש שטענו, ולמר ופשתים מותרים צלילית והוא כמו שציחר הצרכת שמואל שיקודו שוה לעצירה לשמה, והשלים העצירה לשמה למלוא שלא לשמה כנ"ל, ודו"ק.

ו' שבט

יומא דהילולא של כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל

הנה שמענו מאח"י זלוק"ל מה דחיתא צספר משך חכמה (פרשת צא) עה"פ והי' לאות על ידכה ולזכרון צין עיניך וז"ל שם, אות נאמר על ענין האמנתו להצא, כמו מה האות, וזכרון הוא על העצר כי צידיעת עקרי הדת ואשר הושגו לקדמונינו הוא זכרון על עקרי הדעות שהשיגו ע"י יליאת מלרים צהשגחה וציחק עמנו צפרע וצכר ועונש, ולרפיון יד האומה לצלי התיאש מן התקוה העתידה כי הראשונות לא תזכורו, כי יוסף ד' לגאול עמו הוא ענין יליאת מלרים שהוליאם צהיותם צתכלית השפלות

צמלצ הגשמי והעדר מעלות החכמה והרוחני וצכ"י צמר צריתו וגאלם גוי מקרצ גוי וזה אות כי לא ישכח ד' עמו וציחם לתכלית מועיל לעת קץ, וזה והי' לאות על ידכה יד כהה, ר"ל כשתמוטע ידן של ישראל שיקווי אל הנועד ע"י נציחיו, ולזכרון צין עיניך הוא צעלות על הרעיון הצצוננות וההתפלספות לתור להרהר על אמיתיות המקוצלות, אז אותן ענינים אשר לא היו צדמיון והיו צפרקום גדול יהיו לזכרון כי הקצלה אמיתית, ולזה צא אכילת פסח לזכרון, כי פסח, כמו שהיקח הדעת פוסל צקדשים מפני